

הפסטיבל השתזף תחת מיטריה של 365 שוטרים. זאב רווח קצר הצלחה, אך לא יכול להתחרות במישחק הכדור גל בין פלמנגו לסנטה-קרוז (1:3). עדנה פיינרו מדווחת.

השחקנית גרטה סקאקי, אחת הנשים היפות ביותר של הקולנוע העולמי. רדפורד הכריז בשיחה עם עיתונאים, ששם השחקנית הוא סקאקי, ולא סקאצי.

חטא לבן סרטו של הבימאי האנגלי מייקל ("1984") רדפורד, מציג את הניווט של האימפריה הבריטית. בתמונה:

ההקרנה של 8 בבוקר נדחתה ל-8 בערב. סרט גרמני הפך לפתע-פיתאום, לסרט צרפתי. ואם, חסידות-לילה, חשבת להתחיל ולהתרגז, הרי המארגנים הביאוילים מביטים כך בעצב, מסבירים לך שהם נורא מצטערים, ומחייכים חיוך מקסים, שאי אפשר היה לעמוד בפניו. תוך יומיים-שלושה, אתה מרגיש

ולבושתה של ממשלת בראזיל. לטרוח על רווחתם, זוהי משימה כמעט בלתי אפשרית, אבל רק למראית-עין. כל מה שצריך לעשות הוא לנקוט באמצעי-זהירות. ראשית את כל שעוני-הזהרה יש להשאיר בארץ, ורק לקנות במקומם שעוני-סוואץ'. גם את התכשיטים ואת מחלצות-הפאר מומלץ לא להביא. את השטרות הגדולים

רווח נקי בדיו

ובכללם את אביה ואחיה. סרט בראזילי של הבמאית אנה קארולינה, ששמו, "זיכרונות של ולס". הסרט רצוף סצינות אירוטיות מעוצבות ביופי ובעדינות.

עם כל גבר אשה שאינה יכולה למצוא אהבה אמיתית, ולמעשה אוהבת במידה שווה, את כל הגברים שבחיה

כיצד השמש הבראזילית מתחילה להתגנב לתוך עצמותיך, וכיצד הפיתויים האחרים מושכים אותך מאולם-ההקרנה, כשאתה כבר עייף לנחש מה מתחש בו. ובפסטיבל-דיו, יש לקולנוע כמה מיתחרים קשים, כמו למשל החורפים הנהדרים של קופאקאבנה ואיפני מה, האיים הטורפיים האכזזיים, שאפי שר לטייל בהם ולשוחח ישירות עם הטבע, עם התוכים והטווסים המתהליכים חופשי בין הרגליים. המיסעדות מוכנות לפטם אותך יומם ולילה בבשרים המשובחים ביותר בעולם בשיטת אכול-כאוות-נפשך. ובמועדוני-הלילה, במועדוני-הג'אז ובתי-הספר לסאמבה, שאין כמותם בשום מקום אחר בעולם, אתה יכול להאזין למוזיקה משכרת. וכך נקדע מבקרי-הקולנוע המסכך, שבא לדווח על סרטים, בתיקווה שיוכל להכיר נתח רציני מתעשיית-הקולנוע

מחביאים בכספת הממוקמת בחדר, ולדרך לוקחים רק כמה שטרות, כך שבמיקרה-יתקפה אפשר יהיה להציע אותם לגנב המאוכזב. והעיקר, לא לצאת להרפתקות בר-גל, ולא לשוטט לבד. אם אימצת לך הרגלים אלה, מובטחת לך רגיעה, שכמוה לא ידעת מימייך.

על הנייר, לתפארת

הפסטיבל? הפסטיבל, הוא כמעט דבר מישני. מכיוון שבבראזיל כל קביעה היא המלצה בלבד, אתה מגלה תוך שעות ספורות שהתוכנית נשארת בגדר תוכנית בלבד. הסרטים, או שהגיעו, או שלא הגיעו, או שהם תקועים במכס. אומנם על הנייר נרשמו לתיפארת 23 סרטים מ-19 ארצות, אבל כל סרט היה סרטי-הפתעה.

לפסטיבל-הקולנוע בריו אתה יכול לבוא בלי מישקפיים, אבל חס וחלילה לא בלי מישקפי-שמש, בגדיים או קרם-שיזוף. אתה משליך עוגן במלון, ולא ברור לך אם נשקפת לך סכנה, או האם אתה הוא האורח הזר המסכן את שלום המקומיים. את בית-המלון, שבו אתה עתיד לבלות את הפסטיבל שלך, מקיפה שרשרת הדוקה של שוטרים בראזילים, שנועדה לשמור מכל משמר על האורחים היקרים, שהגיעו לאחת מהארצות המקוטבות ביותר בעולם. מבט אחד על ההר שממול מסביר לך כמה עובדות-חיים, שיכתבו לך את כל תנועותיך בימים הבאים. ב"פאבלה" הגדולה ביותר של דרום-אמריקה, שאינה אלא המעברה הגדולה ביותר בעולם, חיים, ולא עובדים, 300 אלף איש. עניים מרודים אלה הפכו כבר מזמן לאימת התיירים,

מעל המסך הקטן, תמונות של גורען טרופי, בליווי של סאמבה בראזילית חרישית. ציפורים יפהפיות וג'ונגלים אכזזיים מכוונים את המצפן הרוחני שלך לעולם שכולו טוב. אתה יורד מאמצע החורף האירופי ללב האביב הבראזילי, ומתחיל להשיל את בגדיך מעליך. במשך 10 הימים הבאים אינך זקוק להם עוד.

פסטיבל-הקולנוע הרביעי בריו, שהז'אנרו לא היה מיועד למי בקרי-קולנוע. הוא נועד לסכיוורנים. 1000 אורחים הוטסו על חשבון המארחים (מחלקת-עסקים), מכל קצה וות העולם, לינה ומזון סופקו להם חינם. והכל, כדי לגלות שורה של מצבים אבסורדיים. עוד כמטוס מלטפות את עיניך,

מלון ג'י'עדן מלון "נאסיונל", שבו התגוררו אורחי פסטיבל הסרטים בריו. למרגלות המלון התמקמו באוהל אנשי מכבי-אש. כל בוקר סיירו סביב המלון שוטרים רכובים על סוסים.